

Ούτε θυμάμαι τι έψαχνα. Στα πρώ τα μεταπολιτευτικά Επίκαιρα της Πάπυρος Πρες. Πριν από 43 χρόνια, τεύχος 322, πρώ τη εβδομάδα (2- 9) του Οκτωβρίου του '74. Μέχρι που έπεσα πάνω σε επιστολή που έστειλε αναγνώ στις διαμαρτυρόμενος και παραπονούμενος για κείμενο αρθρογράφου του περιοδικού.

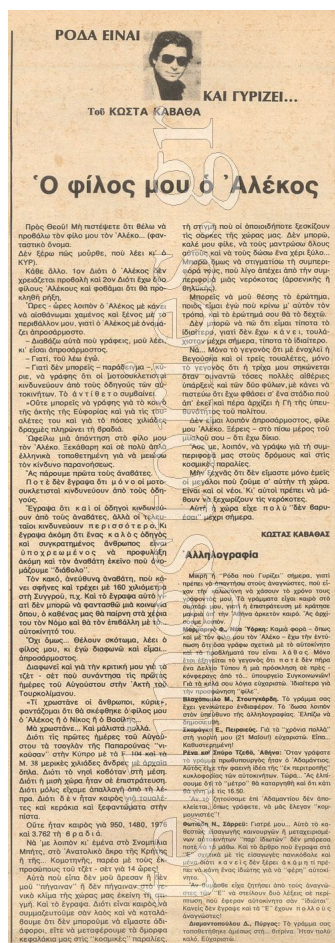
Ο αναγνώστης είναι τότε 37 ετών, έλκει την καταγωγή του από την πρωτεύουσα της Αχαιάς και ταυτόχρονα αποτελεί έναν ταχύτατα εξελισσόμενο επιχειρηματία με την αντίστοιχη ισχύ. Ο δημοσιογράφος κατά δυο χρόνια νεότερος, ασκεί ήδη το λειτούργημα κάποια οκταετία, τα τελευταία πέντε όμως συντάσσεται και με την ιδιότητα του εκδότη. Στους χώρους τους, οι οποίοι έχουν κοινό τόπο, ξεχωρίζουν και οι δύο. Κάποιο τέταρτο του αιώνα αργότερα, αμφότεροι θα έχουν αγγίξει τις κορφές στους τομείς τους. Θα ορίζουν ομίλους. Εξ όσων φάνηκε αργότερα, υπήρχαν και άλλα που δεν όριζαν.

Οι δυο άνδρες συνδέονται με φιλία, όπως καταλαβαίνουν όλοι όσοι τους γνωρίζουν από τότε και όπως και οι δυο ομολογούν. Ο δημοσιογράφος - εκδότης, λοιπόν, γράφει ένα κομμάτι με τίτλο: «ο φίλος μου ο Α.....» στη στήλη του, που τιτλοφορείται «Ρόδα είναι και γυρίζει» και δημοσιεύεται στο τεύχος 318 (5 – 12 Σεπ. '74). Τέσσερα τεύχη αργότερα δημοσιεύεται η επιστολή του αναγνώστη - επιχειρηματία, όπως και η δευτερολογία του δημοσιογράφου - εκδότη. Χωρίς σχόλιο, παρατίθενται οι δημοσιεύσεις.

Εννοείται, πως όσοι γνωρίζουν πρόσωπα, γεγονότα και καταστάσεις θα αντιληφθούν περισσότερα.

Επίκαιρα τ. 318 (5 – 12 Σεπ. '74)

Επίκαιρα τ. 322 (2- 9 Οκτωβρίου '74)

“Ο Άλεκος είμαι εγώ”

«Ένας μεγάλος άρθροδύς άνθρωπών της στήλης “ΕΙΣΙ ΚΑΙ ΓΥΡΕΣ” του περιοδικού σας είναι ελς θέαν νά γνωρίση ότι ο “φίλος και / Άλεκος” δέν είναι κακόλου φερόσημο (σημ.)

Γνωρίζω ότι δέν είνε δυνατόν ο διευθυντής ενός περιοδικού νά έφαρη και νά προλαβή άλλες άκένεες της περιπέτειας κατά τις όποιες έ δουάτε σέβας και ευθύνηως υποδοχόμενόν ένω χρονόγραφο νά έπιθίμαται, θρόσκοντας όλοι, νά “παρέη” νύ άφίκεται του διαφωνάντος με παύσηρήσεις τις όποιες διασπρεδώνται γιά νη “έκαστη”

Τι άπο μέρος νη άνάλη της εύθυνης με την δόξαση ήτι θ’ Άλεκος είμαι έ να άως σας έορτάζει; νά ένω σας νά καταστήσετε τό περιοδικό σας έκφραση της άλήθειας και του χρονόγραφου σας και φίλο μου “Καθός άπαντά” νά μήν διαφωνή δημοσία έ νά στους βωπικούς χάρους συμπατεί. Άς άκούω έσ νη πρωτοτυπή ελς άδρας νην περισηρήσαν μου τις όποιες κατά όσσητα διασπρεφεί, ελς τό κενό νη έλ μανη” νη με προσκοστές έπαχρημα (όλωνα ήρρουάει, γιά νά ένω άρεστές “νουν” έλς

Κάποτε έμας οι νέες έπιοάδανον ή τιςς πούάται. Ηά νη, νη φρονίζαν νά “κοιμηνών” νη ές τούς χειροαγούς των, που έχον όνν σήμα τους άκρίβος αλές τις σέπας; νη νη τους νέους. Και άκούω, αλλη ήθ δνμόση έφομολόγηση του χρονόγραφου νη έφάου μου μπερούν νά την έατμήσουν “νη ή στιγμή που δέν έχει σέφω” νη ήη της άλήθειας, αλλά νά “καταστήται” έμφοτρο όπο την “Βεγούσκα” “έκόν” ές / μέας και γνωση της άρας, νη άκεία καλόκαρδοι, ρετες κρείτες όπν μέω-έπν τόν άλλον Άλέκο και όπν ήν ές άκείος κοινούς μας και καλόκαρδους έλαος.”

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΝΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Καθός άπαντά

« Άδονα, νά πώτεση ότι ή φιλική έδωσαν έπιστολή προάχεται όπο τόν φίλο μου κ. Μανιατοπούλου, νη νη ές πείσμα με ά ν η κ ε ρ μ έ ν η άπάντησε έπ των όων θηα ές τό έδωσαν μνηστικές άφάδες του νη που “πυλάει ές τή μνηστική” (οι όποις φρονίζαν νη κοιμηνών) (ν η έ) “καταστήσαν όνν την Βεγούσκα”

Είλικα καλόκαρδοι με την έπιστολή του κ. Μανιατοπούλου έ έπας, έατς τών άλλων, έογνη και παύση (ν η ές τούς)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΜΑΙ